

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **ThDr. R. K., Ed. D., LL.M.**, zast. Mgr. Lukášem Rapsou, advokátem se sídlem Štupartská 769/18, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2025, č. j. KUUK/161181/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2026, č. j. 16 A 5/2026-74,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 4. 2026, č. j. 16 A 5/2026-74, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou u krajského soudu domáhal ochrany před nezákonným zásahem Základní školy Teplice a Základní školy s rozšířeným vyučováním cizích jazyků, Teplice. Věc byla u krajského soudu vedena pod sp. zn. 16 A 22/2025, přičemž o žalobě nejprve rozhodl krajský soud usnesením ze dne 19. 11. 2025, č. j. 16 A 22/2025-31, kterým žalobu odmítl jako nepřipustnou. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 2. 2026, č. j. 6 As 170/2025-37, uvedené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[2] Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu mimo jiné z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, jelikož krajský soud se vůbec nezabýval též rozšířením žaloby, ve kterém žalobce za nezákonný zásah označil rovněž postup krajského úřadu v obnovených řízeních ve věcech vydaných správních rozhodnutí, jimiž byly povoleny přestupy stěžovatelových nezletilých dětí na uvedené základní školy. Krajský soud na toto rozšíření žaloby nijak nereagoval, nepoučil žalobce ani jej nevyzval k vysvětlení, jak má k tomuto podání, které směřuje proti jinému žalovanému, přistupovat (zda je žalobce zamýšlel jako rozšíření původní žaloby, anebo se jednalo o žalobu novou). V odůvodnění usnesení

č. j. 16 A 22/2025-31 není o tomto podání a v něm vymezeném jednání krajského úřadu jako nezákonného zásahu žádná zmínka, krajský soud o něm nerozhodl a svůj postup v usnesení neodůvodnil. Proto nemohlo usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby dle Nejvyššího správního soudu obstát.

[3] Následně po zrušení usnesení č. j. 16 A 22/2025-31 a vrácení věci vyloučil krajský soud v dalším řízení usnesením ze dne 4. 3. 2026, č. j. 16 A 22/2025-49, žalobu proti rozhodnutí krajského úřadu k samostatnému řízení (nyní řešená věc, pozn. NSS). Dle krajského soudu se žalobce žalobou ze dne 2. 10. 2025 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, podáním ze dne 13. 11. 2025 však žalobu rozšířil o další žalobní petit, kterým namítal nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu, jimiž bylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení o přerušení obnoveného řízení, a požadoval vyslovení nezákonnosti těchto rozhodnutí. Byť spolu oba žalobní návrhy (na ochranu před nezákonným zásahem a proti nezákonnosti rozhodnutí krajského úřadu) skutkově souvisí, jedná se o dva rozdílné typy návrhů s různými účastníky řízení, a proto není vhodné vést společné řízení o žalobě proti rozhodnutí a o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem.

[4] Po vyloučení žaloby proti rozhodnutí krajský soud usnesením ze dne 10. 3. 2026, č. j. 16 A 5/2026-48, uložil žalobci, aby odstranil vady žaloby, tedy aby označil rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje, sdělil den doručení nebo jiného oznámení tohoto rozhodnutí žalobci, uvedl žalobní body, označil důkazy a formuloval petit žaloby. Krajský soud sice ze žaloby ze dne 2. 10. 2025 a z jejího doplnění ze dne 13. 11. 2025, jakož i přiložených listin dovodil, že žalobce napadá rozhodnutí krajského úřadu, avšak pro řízení o žalobě považoval za nezbytné, aby sám žalobce uvedl, jaká rozhodnutí napadá. Výzvě krajského soudu žalobce vyhověl a uvedl, že napadá v záhlaví tohoto rozsudku označené rozhodnutí žalovaného.

[5] Krajský soud proto usnesením vydaným vyšší soudní úřednicí dne 2. 3. 2026 (chybně uvedené datum, jak bude rozvedeno dále, pozn. NSS), č. j. 16 A 5/2026-57, vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Dne 12. 3. 2026 uplatnil žalobce proti usnesení č. j. 16 A 5/2026-57 námitky, v nichž namítal především předčasnost poplatkové výzvy, jelikož námitkami napadené usnesení bylo vydáno dne 2. 3. 2026, ačkoliv k vyloučení věci žaloby došlo až dne 4. 3. 2026. Předseda senátu vydal dne 16. 3. 2026 opravné usnesení č. j. 16 A 5/2026-61, jehož výrokem opravil datum vydání usnesení č. j. 16 A 5/2026-57 ze dne 2. 3. 2026 na 12. 3. 2026. Ani s tímto rozhodnutím však žalobce nesouhlasil a namítal narušení chronologie vedení soudního spisu. O námitkách žalobce proti usnesení č. j. 16 A 5/2026-57, kterým byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku, rozhodl předseda senátu tak, že usnesení č. j. 16 A 5/2026-57 ve znění opravného usnesení č. j. 16 A 5/2026-61 potvrdil dne 18. 3. 2026 usnesením č. j. 16 A 5/2026-65.

[6] Následně dne 13. 4. 2026 vydal krajský soud nyní napadené usnesení č. j. 16 A 5/2026-74, kterým řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Konstatoval, že žalobce podáním ze dne 13. 11. 2023 (chybně uvedené datum, správně se jedná o podání ze dne 13. 11. 2025, pozn. NSS) rozšířil žalobní petit, když navíc požadoval, aby bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2025, č. j. KUUK/161181/2025. Následně zrekapituloval procesní vývoj vedoucí k vyloučení žaloby proti rozhodnutí k samostatnému řízení. Dále uvedl, že jelikož žalobce nesplnil poplatkovou povinnost současně s podáním žaloby, resp. s jejím doplněním, ani v době vyloučení k samostatnému

pokračování

projednání a po něm, vyzval jej ke splnění této povinnosti ve lhůtě 15 dnů usnesením č. j. 16 A 5/2026-57. Jelikož žalobce podal proti výzvě vyšší soudní úřednice námitky, počala patnácti denní lhůta běžet až ode dne doručení usnesení o námitkách č. j. 16 A 5/2026-65. Usnesení č. j. 16 A 5/2026-65 bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2026, lhůta pro zaplacení soudního poplatku tak počala běžet dne 20. 3. 2026 a skončila by 3. 4. 2026, tento den však byl státním svátkem, tím bylo i pondělí 6. 4. 2026, proto posledním dnem lhůty bylo úterý 7. 4. 2026. Kontrolou v účtárně soudu ze dne 8. 4. 2026 nebylo zjištěno, že by žalobce soudní poplatek uhradil, krajský soud proto dne 13. 4. 2026 řízení o žalobě zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označené usnesení krajského soudu kasační stížností, v ní označil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel z objektivně vadné a vnitřně rozporné časové konstrukce, když v napadeném usnesení uvedl, že „*Podáním ze dne 13. 11. 2023 rozšířil žalobce žalobní petit*“, ačkoliv stěžovatel namítá, že žalobu podal dne 2. 10. 2025, tedy téměř o dva roky později. Dle něj se jedná o nosný důvod rozhodnutí krajského soudu. Dále namítá, že se předseda senátu v rozhodnutí o námitkách proti usnesení vyšší soudní úřednice o povinnosti zaplatit soudní poplatek se samotnými námitkami nevypořádal.

[9] Stěžovatel namítá, že krajský soud posoudil nesprávně otázku vzniku poplatkové povinnosti. Navíc nedostatečně a zkratkovitě konstatoval, že § 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), nedopadá na projednávanou věc, jelikož se nejedná o rozšíření návrhu v téže věci. Napadené usnesení proto stěžovatel považuje za nepřezkoumatelné. Vyloučení věci k samostatnému projednání nepředstavuje dle stěžovatele nový samostatný návrh na zahájení řízení, ale pouze procesní postup v již zahájeném řízení.

[10] Dle stěžovatele navíc krajský soud nezohlednil žádost o osvobození od soudních poplatků, ke které doložil též osobní, majetkové a výdělkové poměry. Stěžovatel z rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 8 As 198/2018-17, dovozuje, že krajský soud nemůže řízení zastavit, jestliže jsou dány důvody pro osvobození od soudních poplatků. Zároveň namítá, že mu krajský soud neposkytl dostatečný procesní prostor k odstranění případných nejasností, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2017, č. j. 6 As 180/2017-10.

[11] Krajský soud navíc dle stěžovatele nerespektoval závazný právní názor uvedený ve zrušujícím rozsudku č. j. 6 As 170/2025-37, konkrétně že nerespektoval pokyn k řádnému odůvodnění svých rozhodnutí. Namísto toho krajský soud opět postupoval zkratkovitě. Stěžovatel proto uzavřel, že napadeným usnesením došlo k porušení jeho práva na přístup k soudu a na spravedlivý proces.

[12] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Napadené usnesení považoval za zákonné a správné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud připomíná, že je-li napadeno usnesení krajského soudu o zastavení řízení, lze uplatnit jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Ostatní důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. totiž důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. konzumuje (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, obdobně novější ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 As 279/2022-36, odst. [12] a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 As 19/2024-33, odst. [18]).

[16] V projednávané věci kasační stížnost obsahově směřuje do zastavení řízení a do jemu předcházejícího rozhodnutí předsedy senátu o námitkách proti usnesení vyšší soudní úřednice o povinnosti zaplatit soudní poplatek. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k projednání kasační stížnosti.

[17] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí předsedy senátu o námitkách č. j. 16 A 5/2026-65 proti usnesení vyšší soudní úřednice o povinnosti zaplatit soudní poplatek. Kasační soud dospěl k závěru, že usnesení předsedy senátu č. j. 16 A 5/2026-65 odpovídá obecným požadavkům přezkoumatelného soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Předseda senátu v usnesení konstatoval, že již z usnesení vyšší soudní úřednice bylo zřejmé, na základě čeho je určena výše soudního poplatku a k jakému řízení se vztahuje. Zdůraznil, že poplatková povinnost stěžovateli vznikla již podáním žaloby, resp. jejího doplnění. Skutečnost, že krajský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku až po vyloučení žaloby proti rozhodnutí k samostatnému projednání, na vzniku a trvání poplatkové povinnosti nic nemění. Krajský soud se zabýval též námitkou předčasnosti výzvy z důvodu chybně uvedeného data v usnesení vyšší soudní úřednice (č. j. 16 A 5/2026-57), přičemž uvedl, že se jednalo o zjevnou písařskou chybu, kterou opravil usnesením č. j. 16 A 5/2026-61. Zároveň z obsahu spisu není pochyb o dni vyhotovení usnesení č. j. 16 A 5/2026-57.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval též namítanou nepřezkoumatelností nyní napadeného usnesení o zastavení řízení a dospěl ke stejnému závěru. Ani napadené usnesení

pokračování

není nepřezkoumatelné. K již výše citované judikatuře ohledně pojmu nepřezkoumatelnosti pak kasační soud dodává, že nesouhlas stěžovatele s právním názorem krajského soudu a s odůvodněním napadeného usnesení ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37, odst. [13], jakož i ze dne 19. 12. 2023, č. j. 4 Afs 262/2022-87, odst. [26], a ze dne 28. 5. 2024, č. j. 10 Afs 309/2022-112, odst. [27], a tam citovanou judikaturu). Krajský soud v nyní napadeném usnesení vysvětlil, jaká skutečnost vedla ke vzniku poplatkové povinnosti, proč se na projednávanou neaplikuje § 9 odst. 4 písm. d) zákona o soudních poplatcích. Dále popsal předchozí průběh řízení, zabýval se též během lhůty pro zaplacení soudního poplatku a ověřil, že stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil. Napadené usnesení je tedy přezkoumatelné.

[19] Nejvyšší správní soud však shledal, že napadené usnesení krajského soudu je nezákonné, a to z důvodů dále uvedených. V první řadě je třeba uvést, že stěžovatel žalobou, respektive jejím doplněním, brojí dle svého tvrzení i shrnutí v usnesení krajského soudu č. j. 16 A 22/2025-49 proti postupu a rozhodnutí žalovaného, který rozhodoval o odvolání stěžovatele proti usnesení o přerušení obnoveného řízení.

[20] Nejvyšší správní soud připomíná, že úkony správního orgánu, jimiž se upravuje řízení před správním orgánem, jsou ze soudního přezkumu vyloučeny (§ 70 písm. c) s. ř. s.). Takovým úkonem je bezpochyby i přerušení řízení. K otázce nepřipustnosti žaloby proti rozhodnutí, kterým se přerušuje řízení, existuje konstantní a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007-62, ze dne 28. 2. 2019, č. j. 1 As 321/2018-45, či ze dne 7. 4. 2021, č. j. 4 Afs 51/2021-31, a v nich citovaná judikatura), ze které plyne, že žalobu proti rozhodnutí o přerušení řízení je nutno odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. Žaloba stěžovatele, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí o přerušení řízení, je tak nepřipustná.

[21] Ačkoliv obecně vzniká poplatková povinnost podáním návrhu, zde žaloby (§ 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích], tak v případě nepřipustných podání, respektive situací směřujících k odmítnutí návrhu, není dána povinnost soudu poplatek vybírat (§ 6a odst. 4 téhož zákona). Ke stejnému závěru dospěl též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, odst. [46]. Ostatně sám Nejvyšší správní soud soudní poplatek nevybírá, je-li kasační stížnost podána opožděně, není-li stěžovatel zastoupen advokátem nebo též v dalších obdobných případech (srov. totožný odstavec citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS). Za této situace nebyl krajský soud povinen soudní poplatek za žalobu vybírat. Jestliže nebyla v projednávané věci dána povinnost vybírat soudní poplatek, usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k jeho zaplacení, neobstojí z hlediska zákonnosti. V projednávané věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku, jelikož samotná výzva k jeho zaplacení byla nezákonná. Kasační soud tak shledal, že napadené usnesení o zastavení řízení je nezákonné, a proto jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nepřistoupil však k odmítnutí žaloby, jak vysvětlí níže.

[22] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46, č. 3013/2014 Sb. NSS, konstatoval, že skutečnost, že rozhodnutí

správního orgánu o přerušení řízení je vyloučeno z přezkoumání soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí, nesouvisí s povinností soudu v řízení na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) zabývat se k žalobní námitce otázkou, zda řízení je přerušeno důvodně. Není totiž „možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností. Opačný závěr by v řadě případů činil ze žaloby na ochranu proti nečinnosti slepou municí, jejímž použitím by nebylo možno dosáhnout účinků, které požaduje žalobce a které zamýšlel zákonodárce. Odepření účinné soudní ochrany by protiřečilo čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ V nečinnostní žalobě přitom nejde o zrušení daného rozhodnutí, a proto na něj ani nemůže znít její petit. Podstatou sporu není otázka přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení, nýbrž důvodnost a zákonnost přerušení. Proto je v řízení o nečinnostní žalobě skutečnost, že řízení bylo přerušeno, skutkovou okolností podléhající k žalobní námitce kognici správního soudu jako součást zjišťovaného skutkového stavu.

[23] Stěžovatel v žalobě, respektive v jejím doplnění, jakož i v podání, kterým odstranil vady žaloby, namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, žalovaný nesprávně posoudil právní moc rozhodnutí základní školy, učinil nesprávné závěry o dobré víře školy, nerespektoval rozsudek Okresního soudu v Nymburku a nesprávně posoudil předběžnou otázku rozhodnou pro přerušení řízení, tedy že není důvod pro přerušení řízení. Navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak základní školy.

[24] Jak připomněl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, č. 3931/2019 Sb. NSS, žalobce nemůže mít újmu z toho, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ, nehledě na to, zda judikatura ohledně této otázky doznala změn, byla jednotná, nejednotná či byla již sjednocena, popř. ohledně povahy toho kterého úkonu dosud judikováno nebylo. V takovém případě musí být žalobce poučen o tom, že soud hodnotí povahu napadeného úkonu či nečinnosti správního orgánu odlišně, a vyzván k přizpůsobení obsahu, resp. náležitostí žaloby. Vyzvat žalobce není nutno pouze tehdy, pokud je z okolností zřejmé, že nesprávný žalobní typ zvolil úmyslně, či pokud odmítnutí „nesprávné“ žaloby nemůže způsobit žalobci újmu, např. protože pro projednání „správného“ žalobního typu nejsou splněny procesní podmínky, nebo že žalobce zároveň podal „správnou“ žalobu, která bude věcně projednána.

[25] Krajský soud tak byl v nyní projednávané věci povinen, pokud by neshledal důvody zjevně bránící projednatelnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 s. ř. s.), stěžovatele s poučením o nepřípustnosti podané žaloby vyzvat k úpravě jejího obsahu a náležitostí. Uvedené však neučinil a touto otázkou se nezabýval. Namísto toho stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud skutečnosti, které by bránily uvedenému postupu (vyzvat stěžovatele k úpravě obsahu a náležitostí žaloby) nebo by byly důvodem nepřípustnosti případné nečinnostní žaloby, *prima facie* neshledal. Krajský soud proto v dalším řízení, pokud neshledá důvody zjevně bránící projednatelnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, stěžovatele poučí o nepřípustnosti podané žaloby proti rozhodnutí žalovaného a vyzve jej k úpravě žaloby. Teprve poté bude zkoumat další procesní podmínky včetně otázky splnění poplatkové povinnosti.

pokračování

[26] Vzhledem k důvodům výše uvedeným se kasační soud nezabýval věcnými námitkami stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud též nepřehlédl, že stěžovatel podal spolu s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co provedl všechny nezbytné procesní úkony. Z tohoto důvodu nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu